

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja błędnie zidentyfikowała system odniesienia do celów oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych oraz błędnie zidentyfikowała przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako zbiór przepisów, który jest odrębny względem całego brytyjskiego systemu opodatkowania osób prawnych. Komisja nie zrozumiała prawidłowo celu przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i nie uwzględniła przysługującego Zjednoczonemu Królestwu marginesu swobody uznania.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w analizie pomocy państwa i zastosowała błędne testy przy rozważaniu kwestii porównywalności. Komisja nie uwzględniła różnego poziomu ryzyka związanego z podstawą opodatkowania w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie oraz pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który nie podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie, i nieracjonalnie uznała, że pożyczki udzielane wewnątrz grupy są porównywalne z pożyczkami udzielanymi przez osoby trzecie.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nawet przy założeniu, iż kwestionowane przepisy dotyczące KSZ stanowiły *prima facie* pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że nie ma żadnego uzasadnienia, które można by przyjąć w celu obrony zgodności kwestionowanych przepisów z przepisami Unii w dziedzinie pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nieracjonalna i niespójna, ponieważ Komisja słusznie uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w przypadkach, w których jedynym powodem zastosowania podatku od kontrolowanych spółek zagranicznych zgodnie ze scenariuszem alternatywnym wspomnianego rozdziału 5 byłby test „kapitału powiązanego w Zjednoczonym Królestwie” z tego względu, że test ten może być nadmiernie trudny do zastosowania w praktyce; aczkolwiek jednocześnie, i nie podając odpowiedniego uzasadnienia, Komisja twierdzi, że przepisy wspomnianego rozdziału 9 nigdy nie znajdują uzasadnienia w przypadkach, w których test funkcji decyzyjnych i zarządczych spowodowałby opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych na podstawie wspomnianego rozdziału 5. W rzeczywistości test funkcji decyzyjnych i zarządczych jest zbyt trudny do zastosowania w praktyce, w związku z czym Komisja powinna była uznać przepisy wspomnianego rozdziału 9 za uzasadnione również w kontekście tego testu i w związku z tym powinna była stwierdzić, że nie ma pomocy państwa.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy, wówczas jej wykonanie poprzez odzyskanie od skarżących domniemanej pomocy państwa naruszy podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, zważywszy że należące do skarżących KSZ znajdują się w innych państwach członkowskich.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że nakaz odzyskania pomocy wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób kluczowych elementów zaskarżonej decyzji takich jak np. wniosek, że przewidziane we wspomnianym rozdziale 5 opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych mogłoby się odbywać bez trudności lub nieproporcjonalnego obciążenia przy użyciu testu funkcji decyzyjnych i zarządczych.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność swoich procedur administracyjnych oraz wydawała decyzje w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądny ani czteroletni termin, jakiego Komisja potrzebowała na przyjęcie decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie, ani ponad sześćioletni termin, jaki upłynął od dnia wejścia w życie kwestionowanego środka do dnia wydania decyzji niniejszej w sprawie.

---

**Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Rio Tinto European Holdings i in./Komisja**

**(Sprawa T-762/19)**

(2020/C 45/36)

*Język postępowania: angielski*

**Strony**

*Strona skarżąca:* Rio Tinto European Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Rio Tinto International Holdings Ltd (Londyn) i Rio Tinto Simfer UK Ltd (Londyn) (przedstawiciele: adwokaci N. Niejahr i B. Hoorelbeke oraz A. Stratakis i P. O’Gara, solicitors)

*Strona pozwana:* Komisja Europejska

## Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1) w zakresie, w jakim uznano w niej, że domniemany środek pomocy stanowi pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i nakazano jego odzyskanie wraz z odsetkami, w tym od skarżących;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazano w niej odzyskanie pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym wraz z odsetkami, w tym od skarżących;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżące w związku z niniejszym postępowaniem.

## Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE uznając, że domniemany środek pomocy przynosi selektywną korzyść:
  - a) spółkom korzystającym ze zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % w odniesieniu do umów kwalifikowanej pożyczki niskiego ryzyka, ponieważ Komisja:
    - błędnie zidentyfikowała brytyjski system dotyczący kontrolowanych spółek zagranicznych jako system odniesienia;
    - naruszyła prawo, stwierdzając, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % stanowi odstępstwo od podatkowego systemu odniesienia, z uwagi na to, że:
      - (i) ustalenie odstępstwa błędnie opiera się na technice legislacyjnej;
      - (ii) test funkcji decyzyjnych i zarządczych nie jest głównym testem dla brytyjskiego systemu dotyczącego kontrolowanych spółek zagranicznych; oraz
      - (iii) umowy kwalifikowanej pożyczki i umowy niekwalifikowanej pożyczki nie dotyczą takiej samej sytuacji prawnej i faktycznej, a w każdym wypadku Komisja naruszyła prawo stosując poprzez analogię lub powołując się w niewłaściwy sposób na przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 (1);
    - popełniła błąd co do okoliczności faktycznych i naruszyła prawo stwierdzając, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % nie jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego w taki sam sposób, jak zwolnienie podatkowe dla finansowania grup, które ma zastosowanie do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu objętych przepisami sekcji 371 EC Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)].
  - b) spółkom korzystającym ze zwolnienia podatkowego dopasowanych odsetek, ponieważ Komisja:
    - błędnie zidentyfikowała brytyjskie przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako system odniesienia;
    - naruszyła prawo, stwierdzając, że zwolnienie podatkowe dopasowanych odsetek stanowi odstępstwo od podatkowego systemu odniesienia, z uwagi na to, że:
      - (i) ustalenie odstępstwa błędnie opiera się na technice legislacyjnej, a test funkcji decyzyjnych i zarządczych nie jest głównym testem dla brytyjskich przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych;
      - (ii) podatnicy kwalifikujący się do skorzystania ze zwolnienia podatkowego dopasowanych odsetek nie znajdują się w tej samej sytuacji prawnej i faktycznej co podatnicy, którzy się do takiego skorzystania nie kwalifikują.
    - popełniła błąd co do okoliczności faktycznych i naruszyła prawo stwierdzając, że zwolnienie podatkowe dopasowanych odsetek nie jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nie wykazała, że domniemany środek pomocy mógł wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi i groził zakłóceniem konkurencji.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że alternatywnie Komisja naruszyła art. 49 TFUE uznając domniemany środek pomocy za pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym, który nie narusza zagwarantowanej w art. 49 TFUE swobody przedsiębiorczości.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła podstawową zasadę równego traktowania/niedyskryminacji poprzez:
  - potraktowanie zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu pochodzących z kwalifikowanych pożyczek w taki sam sposób jak zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu pochodzących z niekwalifikowanych pożyczek; oraz
  - potraktowanie zwolnienia podatkowego dla finansowania grup w różny sposób w zależności od tego, czy zyski finansowe nieprzeznaczone do obrotu są objęte zakresem sekcji 371 EB czy sekcji 371 EC Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)].
5. Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący tego, że nawet jeśli domniemany środek pomocy jest objęty zakresem stosowania art. 107 ust. 1 TFUE, to Komisja, nakazując odzyskanie kwot pomocy rzekomo niezgodnej z rynkiem wewnętrznym od beneficjentów domniemanego środka pomocy, naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 2015/1589<sup>(2)</sup>, ponieważ takie odzyskanie narusza ogólne zasady prawa Unii, a mianowicie zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasadę pewności prawa.

(<sup>1</sup>) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

(<sup>2</sup>) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

## Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Ultra Electronics Holdings i in./Komisja

(Sprawa T-763/19)

(2020/C 45/37)

Język postępowania: angielski

### Strony

Strona skarżąca: Ultra Electronics Holdings plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo), DF Group Ltd (Londyn) i Ultra Electronics Swiss Holdings Company Ltd (Londyn) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

### Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE lub swobodny przepływ kapitału na podstawie art. 63 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.